

Guardians del Temps: Desordre en la Realitat

CAPÍTOL 1: LA DISTORSIÓ DE LA REALITAT

Màrtir Bonafé no era un home ordinari. No es podria ser, si es forma part d'una elita anomenada els "Guardians del Temps". Però ni tan sols entre aquest cos d'elit, Màrtir no era un membre qualsevol. En un món on el temps podia ser manipulat i modelat, Màrtir era un dels pocs capac - a través del seu talent, formació i determinació - de comprendre i controlar les sinuositats de la realitat.

La seva figura esbelta era més imponent de lo que suggerien els seus senzills vestits grisos, les seves faccions, marcades per la seva determinació, el seu cabell negre, curt i amb un cop d'ull penetrant, indicaven un caràcter fort i resolut. Els seus ulls de color blau glacial irradiaven un aire tranquil·litzador, donant una sensació de calma enmig de l'agitat torrent del temps.

Màrtir era a la seva oficina, una sala gran i sobriament moblada, ple d'artefactes de diferents eres i dimensions. Mapes del temps cobrien les parets, amb línies i marques que indicaven els nusos temporals i les línies de temps.

Màrtir sentia una inquietud en el seu estómac. Alguna cosa no anava bé. Eren sis mesos des de que els efectes estranys començaren a fer-se sentir. Els fragments de realitat estaven desapareixent i apareixent en llocs on no haurien de ser. Records de gent que havia viscut vides que mai haurien d'haver estat, éssers extraterrestres de dimensions desconegudes que es precipitaven en el seu món com cossos celestes caiguts. Fins i tot les bèsties del passat, que haurien d'haver romàs en les profunditats fosques del temps, sobtadament ressorgien en el present.

Un cridaner estrèpit el va treure dels seus pensaments. El dispositiu de comunicació del seu escriptori parpadejava frenèticament. Un missatge de l'Observatori Temporal.

"Els escacs temporals s'estan accelerant", anunciava el comunicat oficial, "El teixit realitat continua fragmentant-se.

Un sentiment de desesperació es va aferrar al pit de Màrtir. Encara que sabia del risc que aquest desequilibri suposava, l'acceleració del procés era una notícia que no s'esperava. El seu sentit del deure, però, el va impulsar a entrar immediatament a l'acció.

Amb una determinació de ferro, es va aixecar de la seva cadira i va caminar cap a la sala d'armament. Cada guardian tenia la seva pròpia reserva d'artefactes temporals, conjunts d'eines sofisticades de diferents èpoques, dissenyades per ajudar-los a navegar a través del torrent tumultuós del temps.

Recorria amb la vista la filera d'instruments, sostinguts dins de compartiments de cristall il·luminats, cada un tan útil i potent com el següent. Però avui, un d'ells cridava el seu nom. Un artefacte que semblava una petita bareta metàl·lica, però que contenia un motor quàntic a miniatura. Era coneguda com la "Llave Temporal". Podia obrir portes a qualsevol punt de la línia temporal.

Amb la Llave Temporal fermament agafada a la mà, Màrtir va caminar cap a la seva destinació. Si la realitat s'estava esquarterant, hauria d'endinsar-se en aquesta esquerra i establir la causa del trencament.

Existeixen poques coses més intimidants que entrar a l'abisme del temps. Per a Màrtir, aquesta era una missió rutinària, però aquest cop amb una tensió afegida. Tanmateix, el seu lloc era al bell mig de la tempesta, per tal que el temps només podia ser domat per aquells qui el respectaven, i només podia ser controlat per aquells qui podien aturar-se, independentment de la tempesta, i veure a través del caos.

Amb un últim respir profund, Màrtir Bonafé es va endinsar a la pertorbadora corrent del temps, resolt a restaurar l'ordre en la realitat. Amb cada pas potent i segur, quedava més i més clar: el desordre en la realitat només pot ser impedit per aquells que són guardians fèrriols del temps.